

PRESENTACIÓ DEL TEXT

La realitat ens ofega, el dia a dia és rutinari, la certitud de la nostra fi ens aclapara. Si no fora pel somriure d'aquella adolescent que un dia ens va enamorar, fa vint, trenta o qui sap ja quants anys, no podríem tirar avant. En el fons de la memòria, tothom té una història que contar, una història interessant i única. El problema és que tots volem contar-la, i ens importa un rave la història dels altres. Volem contar la nostra, recordar-la, adornar-la, deformar-la, encara que siga una ficció, una història d'amor amb la protagonista d'una pel·lícula que no va passar mai. O potser sí, perquè com deia aquell filòsof irlandès, no som sinó el que recordem, el que volem recordar, encara que siga mentida. El resultat de tot això és que els diàlegs es converteixen en monòlegs sense trellat ni forrellat, en aparences de converses, i a l'últim sempre estem sols. És la paradoxa del món contemporani, incomunicats en l'era de la comunicació. I en canvi, com ens sorprendríem si, simplement, fórem capaços de parar l'orella i escoltar.

PRESENTACIÓ DE L'ESPECTACLE

Pasqual sempre dóna en el clau. Quan m'arriba un dels seus textos acabe de tenir una conversa o he llegit o reflexionat sobre alguns dels aspectes essencials de la seua obra. Esta vegada tornem a veure personatges en crisi. Darrerament no es parla més que de crisi econòmica, però també ens arriben comentaris d'un moment crític global on s'inclouria també una crisi ecològica, cultural i social. Sembla que la gent comença a qüestionar-se este sistema de producció sense límit, a estar cansada de "fer cada vegada més i més". Comprovem que l'addicció al creixement ha produït grans desequilibris i desigualtats, en contra del progrés humà i social. La gent té ganes de portar una vida més frugal, o m'equivoque?

Tota esta reflexió és per parlar-vos del Somriure de Maureen O'Hara on els personatges tracten de construir les seues vida sobre unes bases que, suposadament, han de fer-los feliços, però... Qui no se sent sobrepassat per totes les coses que ha de fer i que li demanen? A qui no li costa trobar temps per a xerrar, encara que siga amb la parella amb la qual conviu? Qui disposa de temps per a ocupar-se dels pares ja grans o dels fills?. Amb este món de pressions externes els personatges tracten de comunicar-se amb els altres, però ho fan atropelladament, a contratemps provocant situacions insòlites que Pasqual converteix en hilarants. Busquen consol, tenen necessitat de contar les seues històries, però ho faran a qualsevol preu.

Què difícil es comunicar-se de veritat per als nostres personatges i què difícil es escriure teatre de veritat, com el de Pasqual. No literatura sinó escriptura escènica feta per a ser representada, feta per un home de teatre que sap trepitjar el terreny de l'acció i de les emocions. Què difícil es fer humor i què bé que ho fa també Alapont. És meravellós tenir un tàndem autor-directora com el nostre, que pugam treballar en equip, vivint junts tot el procés de creació. També es meravellós comptar amb uns actors amb ganes de mostrar misèries sense tenir por de quedar *indignes*. Estan encantadorament indignes, ja ho veureu, i us faran emocionar i riure o almenys segur, segur: somriure, un somriure com el de Maureen O'Hara.

FITXA ARTÍSTICA

INTÈRPRETS

Joan Gadea

Pep Sellés

Pepa Miralles

Amparo Oltra

Abel Zamora

DIRECCIÓ

Gemma Miralles

TEXT

Pasqual Alapont

DISSENY ESCENOGRAFIA

Maritxell Muñoz

DISSENY IL·LUMINACIÓ

Víctor Antón

DISSENY VESTUARI

Maritxell Muñoz

MÚSICA I BANDA SONORA

Panchi Vivó

FOTOGRAFÍA

Paco Grau

IMATGE GRÀFICA

Pep Sellés

FITXA TÈCNICA

DIRECCIÓ TÈCNICA
Víctor Antón

REALITZACIÓ ESCENOGRÀFICA
La Forja del Vallés

REALITZACIÓ VESTUARI
Maritxell Muñoz

GRÀFIQUES
Alfagràfic, S.A.

TRANSPORT
Transjoma, s.a

MATERIAL TÈNIC
Same, s.l.

ASSESORIA / GESTORIA
Assessoria Lex, s.l.

AJUDANTS DE PRODUCCIÓ
Ferran Garcia
Luis Vélez
Lidia Miró

PRODUCCIÓ
Joanfra Rozalén

COMUNICACIÓ
Míriam Espinós